

Elwira Holc, Ewa Matuszczyk, Sylwia Wuszkan

Błotnica Strzelecka, woj. opolskie. Stanowisko A

Informator Archeologiczny : badania 16, 150-151

1982

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Badaniami objęto dość nisko położoną partię osady, sąsiadującą z terasą zalewową. Rozkopano powierzchnię 1.040 m², odkrywając m.in. 260 pieców hutniczych, 2 studnie i 1 palenisko o powierzchni 15 m², związane z produkcją metalurgiczną.

Odkryte warstwy kulturowe w większym stopniu niż w wyżej położonych częściach osady związane były z najmłodszą fazą istnienia osady, tj. z wiekiem III n.e. Pojedyncze luźne zabytki odnieść można do IV w.n.e.

BŁOTNICA STRZELECKA
woj.opolskie
Stanowisko A

Konserwator Zabytków
Archeologicznych w Opolu
Muzeum Śląska Opolskiego
w Opolu

Badania prowadziły mgr mgr Elwira Holc, Ewa Matuszczyk, Sylwia Wuszkank /autorka sprawozdania/. Finansował WKZ w Opolu i MŚO w Opolu. Szósty sezon badań. Stanowisko wielokulturowe: cmentarzysko kultury Łużyckiej z okresu halsztackiego, osada produkcyjna z okresu wpływów rzymskich, osada z okresu wczesnego średniowiecza i średniowiecza.

Przebadano południowy i południowo-zachodni odcinek przy krawędzi piaskowni. Odsłonięto i przebadano 14 obiektów. Wśród nich wyróżniono 1 grób ciałopalny, 7 mielerzy, 1 jamę gospodarczą, 3 ślady po słupach oraz 2 obiekty o nieustalonej funkcji.

Do kultury Łużyckiej z okresu halsztackiego zaliczono grób ciałopalny, jamowy. W partii południowej zniszczony został przez mielerz z okresu wpływów rzymskich. W wypełnisku jamy grobowej wystąpiły fragmenty ceramiki i drobne, nieliczne przepalone kości.

Mielerze w wypełniskach swych zawierały nieliczne ułamki ceramiki, drobne kawałki żuźla i polepy. Ceramika datowana jest na późny okres wpływów rzymskich. W kilku stropowych partiach mielerzy wystąpiły drobne fragmenty ceramiki z okresu wczesnego średniowiecza. Z mielerzami najpewniej wiążą się konstrukcyjne ślady po trzech słupach, w dwóch z nich wystąpiły 3 drobne fragmenty ceramiki.

Okres średniowieczny reprezentuje 1 obiekt, jest to jama prawdopodobnie gospodarcza. W wypełnisku wystąpiły ułamki naczyń, w tym kilka dużych fragmentów jednego garnka a także 2 przedmioty żelazne /skobel i hak/.

Pozostałe obiekty nie zawierały materiału zabytkowego. W warstwie ornej wystąpiły ułamki ceramiki różnicowanej chronologicznie /kultury Łużyckiej, z okresu wczesnego średniowiecza i średniowiecza/.

Materiały i dokumentacja znajdują się w Biurze Dokumentacji Zabytków, zostaną w terminie późniejszym przekazane do Muzeum Śląska Opolskiego.

Badania będą kontynuowane.

BOGUCIN, gm. Raciąż
woj. ciechanowskie
Stanowisko 2

Polska Akademia Nauk
Instytut Historii Kultury
Materialnej
Zakład Epoki Me i
Pracownia Pradziejów
Warszawy

Badania prowadził dr Jerzy Pyrga-
ła. Finansował KWZ w Ciechanowie.
Powrót do badań z 1966 r. /pierw-
szy sezon/. Cmentarzysko kurhano-
we i wolno stojące kurhany z póź-
nego okresu wpływów rzymskich.

W okresie między badaniami w 1966 a 1982 r. cmen-
tarzyska na stanowisku 1 i 2 uległy dalszej dewastacji przez
wybieranie kamieni i orkę. Ich obecny stan należy oceniać na
ok. 80-90% zniszczenia substancji kulturowej.

Spośród licznych, zdewastowanych kurhanów wybrano
pozostałości po jednym z nich, optycznie rokującym najwięk-
sze szanse poznawcze. Z pierwotnego kurhanu zachowały się
fragmenty najniższych partii nasypu kamiennego, składających
się z dużych, o średnicy 0,25-0,40 m, narzutniaków, występu-
jących na głębokości 0,60-0,80 m. Cała środkowa część kur-
hanu została zniszczona, a pozostały po tej dewastacji lej,
wtórnie zasypano drobnym kamieniem, pochodzącym z oczyszczania
sąsiednich pól uprawnych.

Pod fragmentami zachowanego "in situ" nasypu ka-
miennego odsłonięto warstwy kulturowe. Zachowały się one w
stanie pozwalającym na określenie chronologii względnej
oraz pierwotnej wielkości badanego obiektu. Na podstawie
występującego w warstwie drobnego materiału ceramicznego
można przypuszczać, iż kurhan zasypano w późnym okresie
wpływów rzymskich. Z układu zachowanych resztek nasypu ka-
miennego można wysnuć przypuszczenie, że miał on pierwotnie
średnicę 4-4,5 m i 1-1,5 m wysokości. Wnioski co do chrono-
logii i wielkości kurhanu pokrywałyby się z wynikami badań
z 1966 r. przeprowadzonych na stanowisku 1.

Eksploatacja warstwy kulturowej do końca spowodowa-
ła odkrycie następnego poziomu osadniczego na głębokości
1 m, reprezentowanego przez jamę magazynową z materiałem
ceramicznym, charakterystycznym dla późnego okresu lateń-
skiego bądź wczesnorzymskiego. Należy więc zniemąć, że
kurhan jak i najprawdopodobniej całe cmentarzysko znajduje
się na miejscu istniejącej tu wcześniej osady.

Na obrzeżu kurhanu, prawdopodobnie na pierwotnej